

ŠKOLNÍ VÍŘĚT

HOBBY

EXKURZE

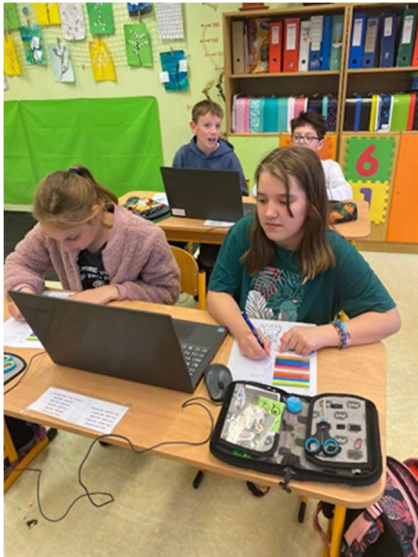
SOUTĚŽE

POTKY

ZÁBAVA

ZŠ LETOVICE
2024

OBRAZOVÁ GALERIE

Co se děje ve škole

S penězi si poradíme

V dubnu 2024 žáci 4. A absolvovali projekt „S penězi si poradíme“. Proč právě toto téma?

Většina dětí dnešní doby si neváží maličkostí a toho, co pro ně rodiče a okolí dělá. Vše berou jako samozřejmost.

„To nevadí, že jsem to zničil, rodiče mi koupí nové“. „Však to tolik nestojí, je to jen ...“ Často toto slycháváme z úst našich ratolestí.

Tento projekt byl zaměřený na finanční gramotnost, který měl dětem alespoň maličko otevřít oči a nechat je nahlédnout do reality života dospělých.

Nejprve se děti seznámily s klíčovými slovy (bankovky, banka, bankomat, půjčka, rozpočet, spoření aj.) Poté zjišťovaly měny různých zemí a vyznačovaly dané státy do slepé mapy. V zábavné hře „Můj účet“ zaznamenávaly své příjmy, výdaje a na konci hry zjišťovali stav svého hospodaření.

Projekt se také zaměřil i na tvořivost a fantazii. Žáci se s nadšením pustili do návrhů své bankovky a kreditní karty. Musím říci, že všechny návrhy byly s velkou pečlivostí vypracované a jejich kreditní karty a bankovky byly nádherné, plné barev a fantazie.

Během celého projektu žáci dostávali i domácí práce, kde plnili některé úlohy. Poznámávali, kolik stojí jejich každodenní svačina do školy a zkusili si i nakupování podle seznamu, který jim připravili rodiče.

Všechny poznatky a zajímavosti si žáci zapisovali do svého lapbooku.

Myslím si, že si celá třída tento projekt náramně užila.

Závěrem bych chtěla poděkovat nejen dětem, ale i rodičům, kteří podporovali své děti v tomto projektu.

Daniela Kalhousová

Pobyt dětí a učitelů z Německa

Po přestávce způsobené především covidovou situací, jsme konečně mohli v letošním školním roce přivítat v Letovicích opět naše německé kamarády.

Pondělí 22.4.

Němečtí studenti přijeli v odpoledních hodinách. Ubytovali se.

Úterý 23.4.

Poznávací hry ve škole a následná prohlídka školy. Odpoledne prohlídka města formou hry.

Středa 24.4.

Dopoledne: keramika, pobyt v hodinách

Odpoledne: volný program v rodinách

Čtvrtek 25.4.

Výlet do Prahy vlakem

- vyjet na Petřín
- navštívit Hrad
- přejít Karlův most
- projít Staroměstské náměstí
- Palladium

Pátek 26.4.

Sporty

Chemie (tvorba mýdla)

Informatika (programování vlastní hry, tvoření příběhu)

sobota 27.4.
Návštěva Moravského krasu
- lodičky
- procházka jeskyněmi
- lanovka nad Macochu
- vláček

Neděle 28.4.
Volný program v rodinách

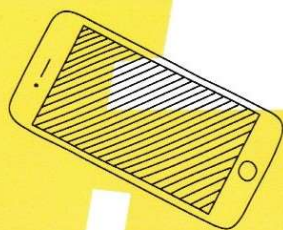
Pondělí 29.4.
Tvorba komixů na téma tohoto
týdne
Návštěvníci si balí věci.

Úterý 30.4.
Odjezd Němců

Elizabeth Korbelová 8.A

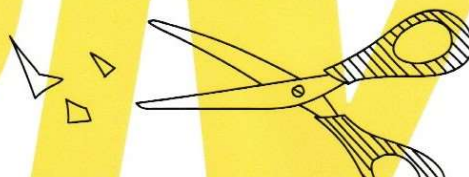

Příběhy našich sousedů

Příběhy našich sousedů

Jižní Morava

Pozvánka Post Bellum

Příběhy našich sousedů

V letošním školním roce se naše základní škola zapojila do projektu Příběhy našich sousedů, který organizuje nezisková organizace Post Bellum.

Žáci 9. B – Petr Kopecký, Matyáš Petruš, Šimon Kučera, Šimon Bárta a Eduard Kubík již dříve projeví svůj zájem o historii, a tak volba padla na ně.

Nikdo ale nečekal, jak moc práce nás čeká: zúčastnit se několika workshopů – Jak natočit rozhovor s pamětníkem, Jak vyprávět příběh, Rozhlasový workshop a další. Na těchto setkáních jsme se vlastně postupně dozvídali, co nás čeká a co máme udělat.

Tak tedy, chlapi nejdříve museli najít pamětníka, který s námi do toho šel. Pak s ním natočili rozhovor, na který se samozřejmě museli připravit, rozdělit si úlohy. Nafotit natáčení, portrét pamětníka i dokumenty, které nám laskavě zapůjčil. Dalším krokem bylo sestavení scénáře rozhlasové reportáže. A to bylo opravdu těžké – jak dostat do třímínutové reportáže celý život člověka? Kluci i tohle

zvládli a celí zvědaví jeli do Českého rozhlasu natočit svoje vstupy. Kromě natáčení nás tam čekala i lekce rétoriky od paní Karolíny Antlové, která kromě své práce v rozhlase vyučuje rétoriku na vysoké škole.

Reportáž natočená, tak byste mysleli, že je hotovo? Kdepak, ještě sepsat životopis a nachystat se na závěrečnou prezentaci, kde svoji práci žáci museli představit před plným sálem diváků, porotou ... v brněnské Kinokavárně.

Musím konstatovat, že chlapi se svých úkolů zhostili se ctí. Bylo pro mě radostí pozorovat, jak se učí pracovat v týmu, jak se učí překonávat překážky, vytrvalosti, jak bojují s technikou

a slovem mluveným i psaným. Tentokrát z objektivních příčin skupiny zapojené do projektu měly na práci jen něco přes 3 měsíce místo půl roku a naši devátáci mezi tím museli ještě zvládnout přijímačky – můžu prozradit, že i ty zvládli perfektně a v září zasednou do lavic středních škol, které si vybrali.

Zde je hodnocení celé akce jejími účastníky:

„Při sběru informací pro naši prezentaci a pro rozhlasovou reportáž jsme se naučili pracovat s novou technikou. Natáčení rozhovoru bylo také zábavné a nakonec jsem rád, že jsme do toho šli spolu“

„ Z celého projektu mám velkou radost. I když jsem na začátku přemýšlel, že se z projektu odhlásím, nakonec jsem byl rád, že jsem to neudělal a poznal jsem tím nové lidi.“

„ Velmi mě bavilo vedení a nahrávání rozhovoru, ale zpracovávání bylo těžší. Závěrečná akce byla hezky organizovaná a každý tým něčím vynikal, zajímavý byl třeba živý doprovod pianistky. Myslím ale, že díky patří také našemu panu řediteli a panu místostarostovi za tuto příležitost.“

„Občas jsem si říkal, jestli by nebylo lepší toho nechat, ale pak přišel nějaký okamžik, který mě ujistil, že má cenu pokračovat v tomto projektu. Tento projekt mi dal mnoho – od práce v týmu až po překonání trémy před mnoha lidmi. Nejvíce jsem se ale naučil před obrazovkou počítače. Konečně jsem pochopil, jak funguje Microsoft Word nebo Power Point.“

„I přes časový nedostatek, šla práce poměrně dobře. Projekt jsem si velice užil, nejvíce mě však bavila závěrečná prezentace v Brně, kde jsme lidem ukázali, co jsme za několik měsíců zvládli. Z rozhovoru s pamětníkem jsem si odnesl zajímavé věci, které jsem dodnes nevěděl. Všeobecně si myslím, že se nám projekt vydařil.“

Já si to myslím také, Výsledky práce si můžete prohlédnout i vy na stránkách Příběhů našich

sousedů – přiložený QR kód Vás zavede přímo k našemu pamětníkovi panu Stanislavu Kopeckému.

Na závěr bych chtěla poděkovat naší koordinátorce paní Barboře Čandové, městu Letovice a vedení školy, kteří nás v projektu plně podporovali. Dík ale patří především klukům, kteří vystoupili ze své komfortní zóny, a pustili se do náročné práce.

Miroslava Trčková, ZŠ Letovice

Soutěž mladých zdravotníků

Dne 10.5.2024 se dívky z mladého zdravotníka zúčastnily soutěže v Blansku. V 8:00 ráno jsme vyjely vlakem do Blanska. Tam jsme se přemístily do zimního stadionu. V 10:30 jsme se vydaly na první stanoviště,

tam jsme dělaly obvazovku. Byl tam také transport a tři situace. Jedna ze situací byla například to, že slečna měla zapíchlou kudlu v břicho a my musely rychle jednat. Také tam bylo žilní a tepenní krvácení. Pak už nás čekalo vyhlášení a my jsme se umístily na pěkném 2. místě. Byl to krásný zážitek a bereme si sebou plno nových zkušeností.

Tereza Vránová a Lucie Ježová 6.C

Poznámka redakce – druhé naše družstvo obsadilo na okresním přeboru 1. místo a reprezentovalo naši školu v krajském kole v Hodoníně. Všechna děvčata můžete vidět na přiložených fotografiích.

RECITAČNÍ SOUTĚŽ

V letošním roce se opět studenti naší základní školy v Letovicích zúčastnili recitační soutěže a jako přímý účastník vím, že konkurence byla veliká a porota, která měla rozhodovat, kdo se umístí na jakém místě, to taky lehké neměla, a proto si myslím, že byl dobrý nápad, aby soutěžící, ale i porota mohla hlasovat. Mohla tak vzniknout cena diváků. Mimochodem musím taky pochválit studentky z 6. D, které uvedly každého recitujícího

velmi zábavným a milým způsobem před samotnou recitací a tím mnohdy účastníky zbavily trémy a strachu. Na místech se mohli umístit tři absolventi z každé kategorie, ovšem jen první dva se mohli dostat do okresního kola v Adamově, kde sice nikdo z letovické školy ne zvítězil, ale to vůbec nevadí, protože už příští rok budeme mít šanci porazit Adamov a spol., a tak postoupit do krajského kola! A proto, až se zase v příštím roce vyhlásí recitační soutěž, neváhejte a předvedte to, co ve vás je!

Robin Bažant 6.B

Exkurze do Prahy

Dne 22. března jsme se vypravili s paní učitelkou Hanušovou a paní asistentkou Dvořáčkovou na exkurzi do Prahy do České národní banky, podívat se na vývoj peněz. Jeli jsme ráno o půl sedmé vlakem a přestupovali jsme v České Třebové. V Praze jsme byli asi kolem půl desáté, vlak měl trochu zpoždění. Nejdříve jsme šli na Václavské náměstí, kde jsme se zastavili u sochy sv. Václava. Prošli jsme celé náměstí, a protože bylo před Velikonocemi, tak tam bylo spousta stánků s velikonoční tematikou. Potom jsme zabočili na Staroměstské náměstí a dostali se až ke Karlovu mostu. Tam jsme měli asi 30 minutový rozchod, abychom si prohlédli tento most sami svým tempem. Když se blížila jedenáctá hodina, už jsme stáli zpátky na Staroměstském náměstí u Pražského orloje, abychom se podívali, jak orloj odbíjí celou hodinu. Potom jsme došli k obchodnímu domu Palládium, kde jsme měli rozchod a ve čtvrt na dvě jsme už museli být u banky, abychom dostali lístky a dali si věci do skřínek. Banka nás zaujala, nejdříve bylo kino o vývoji peněz a peněžnictví,

potom jsme si prohlíželi další exponáty. Každý z nás si mohl potěžkat zlatou cihlu, která vážila asi 13 kilogramů a měla hodnotu asi 20 milionů. Na rozloučenou jsme si mohli orazit

tisky našich bankovek, ale ve větším formátu. Exkurze se nám líbila a mohla být taky ještě delší. Domů jsme dorazili o půl sedmé večer.

Tomáš Jarůšek, Veronika Valášková, Edita Krčilová 7.A

Líná kůže málo zmůže

V 6. a 7. oddělení školní družiny jsme se v měsíci květnu rozhodli věnovat větší pozornost pohybovým aktivitám. Pod heslem „Líná kůže málo zmůže“ jsme se bavili a zároveň soutěžili venku i v tělocvičně. Naše improvizované sportovní disciplíny byly rozmanité. Od těch obvyklých jako je vybíjená, běh, přehazovaná, přetahování lanem a skákání přes lano až po slalom, rej čarodějnic, hledání pokladu, hod na koš, chůze s kruhem, anebo soutěže v rychlosti a postřehu na povel. O výsledku jednotlivých disciplín jsme vedli evidenci, abychom naplnili i nezbytnou soutěživost mezi oběma družinami. Až jsme všechno pečlivě spočítali a vyhodnotili, tak jsme se nakonec shodli na tom, že vyhrál každý, kdo se těchto aktivit zúčastnil.

Skácelová Y.
Přichystalová D.
Jirušová L.

Exkurze do Boskovic

Třída 6. D v pátek 24. května navštívila výstavu pejsků v Boskovicích na střední škole Hybešova Boskovice. Tuhle exkurzi nám zařídila paní učitelka Plavcová. Jel s námi i pan učitel Winkler, náš třídní. Z Letovic jsme vyrazili autobusem před 9. hodinou. Při příchodu do školního areálu nás uvítali psi. Bylo tam asi dvacet pejsků – border kolie, sheltie, kokršpaněl, australský ovčák, zlatý retrívr ... Paní učitelka tam měla své 2 kokršpaněly (Bella a Berni). Psi chodili dokola a my si je mohli prohlédnout, vyfotit a některé i pohlídit. Přehlídka byla soutěžní, porota hafany hodnotila. K naší radosti paní učitelka Plavcová získala ve skupině S 2. místo.

Kromě psů jsme obdivovali i sovu pálenou – Elvíru. Na závěr jsme si prohlédli celou školu a někteří z nás přemýšlejí o tom, že by na tuto školu šli po základce. Na oboru veterina jsme spatřili želvy, rybičky, hady, agamy, africké šneky, strašilky ...

Tak jak na každém výjezdu, proběhl i rozchod. Kebab a tortily nám chutnaly.

Exkurze se nám moc líbila a těšíme se na příští rok.

6.D Foto Jirka Potočiar a Adriana Zoubková

Výtvarná soutěž OKNO DO BUDOUCNOSTI

Nejlepší díla byla vystavena v klubu Ulita. Výstava byla zahájena společnou vernisáží s vyhlášením výsledků soutěže dne 28. 3. 2024

1. místo v kategorii žáci 2. stupně vyhrála Elizabeth Korbelová z 8. A

Vlastní tvorba

Láska

Láska je štěstí, láska je naděje.

Láska je nejhezčí, co na světě je.

Láska je krutá, láska občas bolí,
ale stejně ji člověk nad peníze zvolí.

Láska tu je, láska tu poletuje.

Láska je jediné, co člověk potřebuje.

Petr Kopecký, 9.B

Antonia a Medugorie 3

Antonii náhle přišel dopis z Česka z Prahy, ve kterém bylo napsáno:
Slečno Antonie őrlőgép.
Dovolujeme si vás pozvat do České filharmonie.
Doslechli jsme se, že jste nejlepší ze školy.
Onemocněl nám první hornista a bohužel i dirigent.
Byli bychom velice moc poctěni, kdybyste naše pozvání neodmítla.
Podle Chorvatské konzervatoře jste výborná dirigentka a hornistka.
Pokud mou nabídku přijmete, prosím dostavte se do Rudolfína.
Vše bude zařízeno. Škola i pobyt.

S pozdravem Šéfdirigent Č.F. Sir Simon Rattle
Antonii to vyrazilo dech. Hned to oznámila Adamovi, který z toho byl taky moc nadšený. Ale měl pro Antoniu taky zprávu, která zněla: Jsem na půl Čech. A má rodina v Česku se jmenuje rodina Baborákova. A tak se vydali do Česka. Byla to hodně velká změna. Na Adama a Antonii už čekala jeho rodina. Adam představil Antonii svou rodinu z matčiny strany. Jenomže se museli rozloučit. Na Antonii totiž čekala obří limuzína, která ji přivezla až k internátu. Když byla ve svém bytě, tak se seznámila se spolubydlícími Ivetou Kalinovou, která hraje také na lesní roh a bude dirigentkou, a hornistkou Slovenkou Eržikou Drozdovou, která hraje na totéž, ale bude ještě k tomu skladatelkou. Eržika se zeptala Antonie: „Jak ti vlastně máme říkat?“ řekla to česky, ale se slovenským nářečím. Antonia odpověděla, „No, mně to je docela jedno. Tak třeba Antoni, tak mi říkala babička a nebo Toni. A jak mám vlastně říkat vám?“ Iveta se ozvala: „Ivi nebo Ivet prosím,“ a Eržika řekla, „mně normálně, třeba Eržiko.“ „Dobře. Nechcete si zahrát nějakou společenskou hru?“ zeptala se Antonie. „Dobře, ale jakto že plynule mluvíš česky?“ zeptala se Iveta. „No studovala jsem ten jazyk ve škole ještě v Maďarsku, hodně mě bavil.“ Hry hrály až do noci. Ráno se ani jedné nechtělo vstávat, ale překonaly se. Na konzervatoři paní učitelka Antonii představila žákům ve třídě. Spolužáci si ji moc oblíbili, až na dceru učitelky Terezu Orsáčkovou. Večer pak šla Antonia s Ivetou a Eržikou do Rudolfína zkoušet. Přišel tam i Adam, podívat se, jak to tam vypadá. Iveta pak ukázala Antonii, kdo je kdo, a představila ji ostatním hudebníkům. Do jednoho se i tak trochu zakoukala a on do ní. Byl to Ivetin bratr. Iveta se zeptala: „Antony, je ti něco? Že se ti nelíbí můj bratr. Prosím, jen tohle ne.“ Antonia se rychle vzpamatovala a řekla: „Jistěže ne. Jen se mi líbí jeho trubka.“

„Fajn nikomu to neřeknu a to ani Adamovi, že se ti líbí můj bratr Jan,“ odpověděla Iveta. „Ó, jsi nejlepší Ivet! Mockerát ti děkuji!!!“ řekla Antonia. Když šli zpátky na kolej, Antonia našla ve schránce dopis od maminky, ve kterém našla řetízek svého otce. Úplně se zděsila. V dopise bylo napsáno:

Má milá Antonie,
jsme na tebe moc pyšní. Táta se s tebou furt chlubil. A je mi opravdu líto že ti to oznamuji, ale tatínek zemřel. Do posledního slova mluvil jen o tobě. Furt tě hledal a ptal se:
„Kde je má Antonie? Kde je má milá Tonička? Toni, chytني mě za ruku, ať vím, že tu jsi.“
Chytala jsem ho za ruku já, aby měl pocit, že jsi u něj. Dal mi svůj řetízek a řekl: „Toni, kdykoliv se za mě pomodlíš otčenáš, budu u tebe a pomůžu ti přes nástrahy života, neměj strach. Mám tě nejraději, má malá holčičko.“
Máš ten řetízek v dopise.
Tvoje maminka

Antonia z toho byla celá vykořeněná, tak že se svalila na zem. Holky ji včas našly na zemi, jak má rozbitou hlavu. Iveta zavolala co nejrychleji záchranku. Antonia se probudila až v nemocnici po třech dnech. Antonia zatímco byla v nemocnici a nevnímala, najednou se objevila v jakési bublině, kde ji přivítal tatínek, který ji chytil za ruku a šli do minulosti, odkud Antonia nechtěla jít ven, protože ještě chtěla cvičit na klavír a na lesní roh. Tatínek pak řekl Antonii: „Antonie, vzpomínáš na to? Tvé Vánoce, které jsi strávila v pěti letech venku a dávala jsi lidem své dárky, které jsi našla. S maminkou jsme tě furt hledali a pak ses najednou objevila doma.“ „Ach ano. Chtěla bych to vrátit zpět, ale nemohu!“ řekla. „Antonie, teď právě ležíš v nemocnici a jsi v bezvědomí. Rozhodni se, buď tu zůstaneš se mnou, a nebo se vrátíš.“ Antonia řekla, „Tati, nezlob se, ale jsou tam lidi, na kterých mi záleží.“ Když se probudila, tak všechny objala i maminku, která brečela s miminkem v rukách. Antonia se zeptala: „Maminko kohopak to tu máš?“ Maminka odpověděla: „Tvou novou sestřičku Kate.“ „Jé, ta je ale roztomilá. Mohu si ji pochovat?“ „Ano. Tu máš,“ odpověděla. „Jé ahoj, já jsem tvá setra Antonie.“ Když se vrátila do Rudolfiny, všichni byli nadšeni, že žije.

K O N E C

dílu 3

Ten dělá to a ten zas tohle ...

Rozhovor s Kryštofem Pospíšilem (podniky: Zmrzlina Letovice, Čokolandia)

1. Jaké je vaše povolání?

Přes léto jsem zmrzlinářem a na podzim vyrábím čokoládu. Mimo jiné vytvářím weby (např. Obchod pro známého influencera Jona Marianka).

2. Co se u vás v práci dělá?

Je toho spousta, od komunikace až po výrobu zmrzliny a čokoládových dobrot.

3. Jsou potřeba vystudovat nějaké školy? Popř. Jaké

Řekl bych, že žádná konkrétní není potřeba. Sám jsem vystudovaný v jiném oboru.

4. Jaké dovednosti jsou pro vykonávání vaší práce potřeba?

Důležitá je určitě šikovnost a zručnost.

5. Jak vás vaše práce baví?

Hodně. Jsem rád, že mohu dělat to, co mne baví.

6. Chtěl byste něco oznámit čtenářům?

Dělejte naplno to, co vás baví a dobře se uče. Vidíme se společně na zmrzlině!

Děkujeme za rozhovor :-)
Elizabeth Korbelová 8.A

Rozhovor s panem Romanem Ehrenbergerem

1. Co je vaším koníčkem?

Mým koníčkem je pozorování oblohy-
astronomie.

2. Od kdy se této zálibě věnujete, co vás k ní přivedlo (má u vás v rodině delší tradici)?

Věnuji se jí již od svých 12 let. Přivedla mě k ní moje učitelka fyziky na základní škole. Tuto zálibu v naší rodině nikdo přede mnou neměl.

3. Jaké používáte vybavení?

Používám montáž se zrcadlovými a
čočkovými dalekohledy, reflektory,
fotokomory, CCD kamery, aj.

4. Co lze s tímto vybavením na obloze pozorovat?

Pozoroval jsem sluneční protuberance, trpasličí planety, komety,
exoplanety (planety mimo sluneční soustavu ...

5. Co nejzajímavějšího se vám podařilo vidět?

Viděl jsem úplné zatmění slunce, quasar (hodně vzdálená galaxie). Dále viz uvedené fotky:

Velká mlhovina v Orionu (obr. 1)

Špagetová mlhovina (obr. 2)

Měsíc (obr. 3)

Děkujeme za rozhovor

Zpracovala: Eliška Ehrenbergerová 7.D

Co jsme nevěděli a co nás zajímá

DEN DĚTÍ

První důvod proč byl založený den, který oslavuje děti, byl, že v Turecku vzniklo Národní shromáždění 23. dubna roku 1920 během turecké války za nezávislost. Ochráncem tehdejších práv byl Mustafa Kemal, který prohlásil, že důležitou částí pro budování nového státu jsou děti. Proto ustanovil 23. duben jako Den dětí, který obyvatelé Turecka slaví dodnes a je státem uznávaným svátkem. Ovšem v roce 1925 bylo vyhlášeno datum 1.června a toto datum platí dodnes.

Robin Bažant 6.B

Hudební kvíz

W. A. Mozart složil

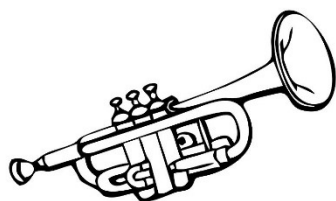
- a) Prodanou nevěstu
- b) Malou noční hudbu
- c) Labutí jezero

Antonín Dvořák nesložil

- a) Novosvětskou
- b) operu Čert a Káča
- c) operu Kouzelná flétna

Jaký nástroj má jazýček a soudek?

- a) kytara
- b) lesní roh
- c) klarinet

Jaký hudební nástroj nepatří do žesťových nástrojů?

- a) lesní roh
- b) saxofon
- c) trumpeteta

Kdo je šéfdirigent České filharmonie 2024?

- a) Jakub Smolík
- b) Sir Simon Rattle
- c) Karel Gott

Kde se narodil Bedřich Smetana?

- a) V Letovicích
- b) V Moravském Krumlově
- c) V Litomyšli

V jaké době žil Johann Sebastian Bach?

- a) v baroku
- b) v klasicismu
- c) v romantismu

Markéta Jílková 6.

Diecézní setkání mládeže 18. 5. 2024 v Třebíči

Dia:

„Marky? Nepamatuješ si náhodou, kdy jsme byly na tom diecésku?“

Marky:

„No, Dio přece jsme jeli ze Skalice z vlakového nádraží přímo do Třebíče.

Cesta byla velice zajímavá. Celou dobu se ti chtělo na malou, a když jsme konečně zastavili na benzínce, tak nás tam pustili zadarmo.“

Dia:

„No jo vlastně. A ty máš co říkat. Až v autobuse sis vzpomněla, že sis doma zapomněla polštářek.

Jinak po cestě jsme hrály seznamovací hru.

Marky:

„Udělal jsem si dvojce a pan farář dával otázky, na které jsme se měli ptát v té dvojici.

Dia:

„A ty ses nám tam i pravděpodobně zamilovala. Jinak jsme se hned odebrali do baziliky sy. Prokopa a viděli tam scénky a potom se vydali na různé stanoviště, kde byly úkoly a otázky.

Marky:

„Když jsem málem zčervenala po seznámení, tak to

neznamená zamilování. Ale jinak byl dost pohledný. Jenže mám kluka. Když bylo 12:00 hod. museli jsme se vydat na oběd, byl řízek s bramborovou kaší. Za mě za oběd stopro 10/10%. Jinak co říkáš na oběd ty, Dio?“

Dia:

„Za mě tak 9/10%. I když bych si teď s tebou povídala o jídle, tak se musím zklamat, protože jsme nepřijeli jen kvůli jídlu.“

Marky:

„To máš svatou pravdu. No nic. Když jsme se vrátily z oběda, tak tak ... Tak co Dio?“

Dia:

„Pak nás vzal pan farář na zmrzku. To si nepamatuješ s tak velikou pamětí?“

Marky:

„No eee... Ani ne.

Dia:

„Ach jo. Tak chápete to? Ona má větší paměť než já a nepamatuje si tohle. Dál jsme dokoukali scénky a byla mše svatá.“

Marky:

A pak přišla ta část, když jsme už museli odjet domů. Cestou jsme mávali autům, co jela za náma.“

Dia:

„Kolik bodů bys dala diecésku? Já takových asi 9/10%. A ty?“

Marky:

„Já 10/10%. Příště jedu zase. A ty?“

Dia:

„Já taky.“

Marky:

„Tak ahoj“

Markéta Jílková 6. C a Diana Folerová 6. D

Pár vtipů

Víte, co je výhodou, když vás pozve na oběd někdo, kdo má domácího mazlíčka?
.....jídlo je vždy o chlup lepší.

Pane průvodčí, jede ten vlak na Písek?
Ne na naftu.

Víte kdo je na světě nejchytřejší?
Zápalka. Má jen malou hlavičku a jak jí to pálí!

Víte jaký rozdíl je mezi tavičem a tchýní?
Tavič taví železo, zatím co tchyně, ta ví všechno.

Ta ironie, když se z vegetariánství stane masový milovník!

Pan učitel zkouší žáka:

Dům má pět pater, do každého vede 22 schodů.

Kolik musíš vyjít schodů do pátého patra?

Žák s úsměvem odpovídá: Všechny!

Žák stále nemohl pochopit slovo kanibal. Zoufalý učitel položil otázku:

Kdybys snědl tatínka a maminku, co bys potom byl?

Sirotek, odpověděl upřímně kluk.

Matka telefonuje paní učitelce: Prosím vás, nedávejte dětem domácí úlohy z matematiky, ve kterých stojí láhev piva dvě koruny. Manžel nemohl včera celou noc usnout!

Učitel se ptá: Píše se po hlásce r vždy tvrdé y?

Pepíček odpoví: Nikoliv. Například ve slově trouba se po něm píše o.

